

Čís. 7871.

Nejde o rozepři z nájmu a pachtu ve smyslu § 49 čís. 5 a § 83 j. n., žaluje-li pachtýř po zrušení pachtovní smlouvy propachtovatele o vrácení předem zaplaceného pachtovného.

(Rozh. ze dne 15. března 1928, R I 186/28.)

Žalobce měl od žalovaného spachtovánu nemovitost v obvodu okresního soudu v H. Žalobou, zadanou na okresním soudě v B., domáhal se žalobce po zrušení pachtovní smlouvy na žalovaném vrácení předem zaplaceného pachtovného. Námitce místní nepříslušnosti, an jest podle § 83 j. n. výlučně příslušným okresní soud v H., soud první stolice vyhověl, rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle údajů žalující firmy, které jsou podle § 41 druhý odstavec j. n. rozhodné pro zkoumání příslušnosti v občanských rozepřích, zrušil žalovaný v roce 1924 pachtovní smlouvu, ale nevrátil žalující firmě předem zaplacené pachtovné. Nejde v tomto případě o rozepři z nájmu nebo pachtu, jak předpokládá § 83 j. n., nýbrž o rozepři o vrácení předem zaplaceného pachtovného po zrušení smlouvy, tedy o žalobu z bezdůvodného obohacení podle § 1435 obč. zák. proto, že pominul právní důvod, by si dřívější propachtovatel pachtovné podržel. Tento spor nenáleží k výlučné místní příslušnosti soudu podle § 83 j. n., jako by nenáležel k výlučné předmětné příslušnosti okresního soudu podle § 49 čís. 5 j. n., neboť oba předpisy liší se jen v tom, že předpis § 83 j. n. nevyklučuje ani rozepře, týkající se jsoucnosti smlouvy nebo zaplacení činže (srv. v témž smyslu také rozh. čís. 3558, 6184 a 7306 sb. n. s.).

Čís. 7872.

Zaručení se za výsledek u třetí osoby ve smyslu druhé věty § 880 a) obč. zák. nezavazuje slibujícího, by se jakkoliv přičinil o to, by třetí osoba plnila.

(Rozh. ze dne 15. března 1928, Rv I 632/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaných, by způsobili, aby manželé T-ovi dovolili právo chůze přes svůj pozemek ve prospěch pozemku žalobcova jako pozemku panujícího a aby manželé T-ovi vydali závazné prohlášení, podle něhož jako vlastníci služebného pozemku dovolují právo chůze ve prospěch panujícího pozemku. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v podstatě v tom, že žalovaní nebyli odsouzeni, ačkoli mu povolili služebnost přes lesní parcelu čis. 530 a nejen že se zavázali, že se přimluví u manželů T-ových, by mu ji povolili, nýbrž se za splnění přímo zaručili, přislíbivše, že mu bude povolena. Při nejmenším prý bylo jejich povinností, by se přičinili všemi zákonitě dovolenými prostředky, by se dostal do držby zajištěné služebností. To se nestalo. Teprve, kdyby se bylo ukázalo, že jejich přimluva u manželů T-ových byla marná, byl by měl příležitost domáhati se náhrady škody a plného zadostučinění podle § 880 a) obč. zák. Vývody dovolání jsou neodůvodněné. Ze žaloby a z jejího návrhu je zřejmo, že žalobce zaujímal v první stolici stanovisko, že žalovaní se mu zaručili za to, že mu manželé T-ovi služebnost povolí, ne že se mu zavázali, že se u nich o to přimluví. Tvrdí tudíž, že jemu stojí za výsledek ve smyslu § 880 a), druhá věta obč. zák. Právní důsledek takového závazku je v zákoně jasně určen: ten, kdo stojí za výsledek, jest povinen plným zadostučiněním, když třetí neplní. Že manželé T-ovi neplnili, je nesporno. Žalobce by tudíž mohl ze závazku žalovaných vyvozovati jenom nárok na zadostučinění. Ze zmíněného předpisu nelze však vyvozovati povinnost žalovaných, by se jakkoli přičinili o to, by manželé T-ovi jim zmíněnou služebnost povolili. Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí sb. n. č. čis. 5164 zásadu, že smluvník slibujícího nemá ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiuchinění, když třetí neplní. Z úvah nahoře uvedených dospěl dovolací soud k právnímu závěru, že ze zaručení za výsledek u třetí osoby ve smyslu druhé věty § 880 a) obč. zák. nelze vyvozovati závazek slibujícího k přimluvě u ní, vždyť ta věta nevyslovuje, že »také« ručí za plné zadostučinění. Každá z obou vět § 880 a) obč. zák. ukládá slibovateli jiný závazek.

Čís. 7873.

Za samosoudce, jenž jednání provedl a rozsudek vynesl, ale pro trvalou překážku jej nevyhotovil, může vyhotoviti rozsudek jiný samosoudce. Soudce není povinen udati v rozsudku, na jakém základě jej vyhotovil.

(Rozh. ze dne 15. března 1928, Rv I 824/27.)

Žalobě o zrušení smlouvy bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Zmatečnost podle § 477 čis. 2 c. ř. s. spatřuje odvolatel v tom, že spor byl sice od počátku až do konce projednáván okresním soudcem Drem U-em, který také rozsudek prohlásil, avšak že rozsudek vyhotovil soudce jiný, okresní soudce L., který jednání neprováděl, čímž byla